

bi nadaljeval plezanje. Vendar je bila v najspodnejšem delu južna stena tiste dni precej bolj kopna, kot je pričakoval, tako da je pravzaprav že ob vstopu pričakoval težavno plezanje v skali.

Od tistega trenutka je Slovenija trepetala za življenje pogumnega plezalca, kajti njegovi spremljevalci so svet preko interneta sproti seznanjali z njegovim napredovanjem, težavami, vremenom v steni in drugimi podrobnostmi. Osem dni je bil na južnih pobočjih 8167 metrov visokega Daulagirija v nepalski Himalaji, osmo noč je na nadmorski višini okoli 7800 metrov preživel v bivaku tik pod Japonskim grebenom, kamor je že nekaj dni prej zavil iz osrednjega dela stene, ker so bile tam nemogoče razmere in bi v tem delu zanesljivo umrl, na grebenu pa so razsajali orkanski vetrovi iz Tibeta, ki bi ga zanesljivo odpihnil, če se ne bi umaknil v skromno zavetje pod grebenom.

Osmo noč je preživel v snežni luknji, ki jo je bil izkopal v zavetrju pod Japonskim grebenom. S težavo mu je tam uspelo skuhati juho, kar mu je dalo nekaj novih moči na nadmorski višini okoli 7800 do 8000 metrov – plezalec višinomera ni imel, ker so mu zmrzile baterije v kronometru z višinomerom. Zaradi mraza in višine je Humarju oteklo grlo in je težko govoril, čutil je bolečine po nogah zaradi mraza in zaradi udarcev ledenih kosov, v »coni smrti« je bilo seveda tudi dihanje zelo oteženo, Humar pa s seboj ni imel kisikovih bombic.

Naposled se je drama na himalajskem osemstisočaku Daulagiriju vendarle srečno razpletla: Tomaž Humar, ki se je 25. oktobra odpravil v južno steno gore, da bi po

Dan po vrnitvi z gore: opečen, pomrznjen, vendar živ.

njeni sredini priplezal na njeno najvišjo točko, na višino 8167 metrov, se je 2. novembra v višini približno 8000 metrov odločil sestopiti. Po severni steni gore je sestopil do prvega višinskega tabora, naslednji dan ga je tam pobral helikopter in ga odnesel v mesto Pokara pod Anapurnami.

Z ženo Sergejo se je Tomaž z gore pogovarjal vsak dan. »Vseskozi je bil zelo dobro razpoložen,« je povedala **Sergeja Humar**, »kar pogosto je pogovor začel s 'Kako je muc? Ko bi vedela, kje sem zdaj!' Nekajkrat mi je dejal, da je bilo v steni še mnogo huje, kot je pričakoval.« Tudi ti pogovori so bili zanj velika moralna opora.

Odprava enega, ki se je na koncu koncev srečno in uspešno končala, bo vsekakor že zapisana v zgodovini slovenskega alpinizma.

IZJEMEN USPEH SLOVENSКИH ALPINISTOV V LETOŠNJEM JESENSKEM OBDOBJU

ČEZ DEVIŠKO STENO NA GJAČUNG KANG

Slovenski alpinisti so bili letošnjo jesen najuspešnejši plezalci po himalajskih gorah: 16. novembra se je na ljubljansko letališče Brnik le nekaj dni za Tomažem Humarjem vrnila devetčlanska odprava pod vodstvom **Andreja Štremfija**, ki je bila predvsem uspešna na skoraj osemstisočmetrskem Gjačung Kangu, poleg tega pa še na nekaterih drugih okoliških gorah. Predvsem je kar šest članov odprave po prvenstveni smeri priplezalo na 7952 metrov visoki vrh te gore, kar je bil nasploh prvi vzpon na vrh s severne, tibetanske strani.

POT DO BAZNEGA TABORA

Odprava, ki je bila poleg tabora UIAA za mlade alpiniste v Pakistanu letošnja edina akcija Komisije za odprave v tuja gorstva pri Planinski zvezi Slovenije (čeprav je v manjši meri denarno sodelovala še pri petih odpravah v Himalajo), je odšla na pot 16. septembra, njeni člani pa so bili ob vodji Andreju Štremfju še zdravnik **dr. Žare Guzej** ter alpinisti **Marko Čar**, **Tomaž Jakofčič**, **Matic Jošt**, **Janko Meglič**, **Peter Mežnar**, **Blaž Navršnik** in **Marko Prezelj**. V nepalskem glavnem mestu so do 23. septembra urejali prezaplete-

ne administrativne zadeve, 24. septembra pa odpotovali v Tibet, na Kitajsko torej, kjer so v obmejni vasi Zangmu prenočili in se seznanili z zveznim oficirjem, ki je bil hkrati prevajalec. Dan pozneje so odpotovali v Nyalam in se tam dva dni aklimatizirali na višino nekaj več kot 5000 metrov, da ne bi imeli težav na poti preko tamkajšnjih visokih prelazov. Predzadnji septembrski dan so preko prelaza Pang (5120 m) prišli v avtomobilsko bazo na nadmorski višini 4650 metrov, kjer so spet ostali dva dni, da so se na okoliških vrhovih aklimatizirali do višine 5500 metrov, 2 oktobra pa so na poti v bazni tabor pod goro na višini 5150 metrov visoko postavili tabor tistega dne in dan pozneje še drugega 5470 metrov visoko.

Tam se je Tomažu Jakofčiču pripetila neprijetnost, ki bi ga lahko veljala dolgega potovanja in morda še česa drugega: izgubil je potni list, ki ga ni nikoli dobil nazaj, mogoče tudi zato, ker je bilo v njem nekaj malega denarja.

Dne 4. oktobra je odprava prispela do višine 5550 metrov, kjer je postavila bazni tabor. Že davno prej sta ga izbrala Štremfelj in Čar, ko sta šla na izvidno odpravo.

Gjačung Kang z vrisano smerjo, po kateri so plezali slovenski alpinisti.

Naslednji dan so urejali tabor in zadnjič od tod po satelitskem telefonu govorili z domovino, kajti potem zveze iz neznanih vzrokov niso mogli več dobiti; bili so popolnoma odrezani od sveta, zaradi tega pa odpravi slovenska javnost ni mogla posvečati nikakršne pozornosti.

PRVENSTVENI VZPON NA ZERO PEAK

Pravzaprav so se uspehi te odprave začeli nizati že 6. oktobra, ko so se Čar, Mežnar, Prezelj in Štremfelj odpravili na svojo prvo zares visokogorsko aklimatizacijsko turo. Izbrali so si vrh z višino 6700 metrov, o katerem je v himalajskem alpinističnem vodniku **J. Kielkowskega** podatek, da na njem dotlej še ni bil nihče, pa tudi imena še ni imel. Vzpon so Slovenci opravili preko vzhodne stene in po jugovzhodnem grebenu, sestopili pa so po vzhodnem grebenu in vzhodni steni. »Vrh smo imenovali Zero Peak,« nam je po prihodu v Ljubljano povedal vodja odprave. »Ko smo vsak dan kdove kolikokrat poskušali preko satelitskega telefona dobiti kakršnokoli zvezo, se nam je neprestano oglašal nadvse prijeten, nežen, mil in skorajda zapeljiv na trak posnet ženski glas, ki nam je pojasnjeval 'You have zero', ki ga kajpada ni bilo mogoče nagovoriti, da bi se pogovarjal z nami.«

Istega dne, 6. oktobra, se je dr. Guzej povzpел na koto z višino 6135 metrov, Meglič in Jošt pa na koto, visoko 6270 metrov, na katerih menda dotlej prav tako še ni stala človeška noga. Dan zatem so Jakofčič, Jošt, Meglič in Navršnik priplezali na vrh, visok 6700 metrov, in se takoj po isti smeri vrnili v bazni tabor.

Po enodnevnem počitku je osem alpinistov odšlo pod severno steno bližnje gore Siguang Ri in si glede na svoje cilje naslednjega dne tam uredilo bivake: Meglič in Navršnik v vznožju vzhodnega vrha v višini 6000 metrov, Prezelj in Štremfelj 50 višinskih metrov višje, ostala četverica pa še 50 metrov višje.

10. oktober je bil za odpravo spet uspešen dan. Meglič in Navršnik sta dokaj zgodaj vstopila v severno steno

Siguang Ri Shara, stranskega vrha gore Siguang Ri. Navršnik je odnehal na vzhodnem grebenu kakšnih 200 višinskih metrov pod vrhom in sestopil na južno stran, Meglič pa je kot prvi človek na svetu stopil na 6998 metrov visoki stranski vrh in nato sestopil po južni steni. Oba skupaj sta se še isti dan vrnila v bazni tabor.

Prezelj in Štremfelj sta preplezala novo smer v severni steni Siguang Rija in prišla iz nje v višini 6660 metrov na sedlo med to goro in njenim stranskim vrhom, na katerega je pripelzal Meglič. Ostala četverica je prav tako preplezala novo smer v isti steni in jo sto metrov pod robom priključila na smer prejšnjih dveh plezalcev. Vsi štirje so bivakirali na sedlu v višini 6550 metrov in naslednji dan v območju vzhodnega grebena končali svojo smer na vrhu 7309 metrov visokega Siguang Rija. To je bil prvi pristop na to goro iz doline ledenika Gyachung.

Vseh šest alpinistov se je še isti dan vrnilo v šotore bivaka na sedlu, od koder so se Čar, Prezelj in Štremfelj naslednji dan, 12. oktobra, po novi smeri preko južnih pobočij, kar je bilo dolgo in naporno prečenje pod vršnim grebenom, povzpeli na Siguang Ri Shar ter se po isti smeri vrnili na sedlo in od tod v bazni tabor. Tudi Jakofčič, Jošt in Mežnar so s sedla sestopili naravnost v bazni tabor.

ŠESTDESET UR SNEŽENJA

Ko so alpinisti 15. oktobra pod severno steno gore, kakšno uro hoda od vstopa vanjo, postavili še dva šotora za štiri ljudi, ki sta bila pomožni bazni tabor, da bi jim bila pot v steno bližja, ter označili pot po precej razgibanem ledeniku, so bile priprave na osrednje vzpone končane. Sodeč po vsem, kar so dotlej videli, naj bi plezali po osrednjem delu severne stene in nemara po bolj oddaljeni vzhodni steni. Toda ko so nameravali opraviti tisto, zaradi česar so pravzaprav prišli v Himalajo, se je 16. oktobra vreme spremenilo in šestdeset ur je neprekinjeno snežilo. V baznem taboru je zapadlo nekaj

manj kot meter snega, ki je zadnjo noč podrl šotora, pod katerima sta bila kuhinja in skladišče hrane. Ko pa je 20. oktobra nehala snežiti, se je zelo ohladilo, zaradi česar so se plezalne razmere bistveno spremenile. Na odločilne vzpone je bilo treba nekaj dni počakati.

Po prijaznem obdobju so se začele težave. Najprej je 21. oktobra pričelo primanjkovati kerozina za kuho, posledica tega pa je bila, da so se odločili kuhati samo dvakrat dnevno. Telefonske zveze še vedno niso delovale, poleg tega se je bližal datum, ko bi morali oditi izpod gore, s tem pa so se spet začele skrbi zaradi Jakofčičevega izgubljenega potnega lista; najmanj, kar bi ga čakalo, bi bilo potovanje v Peking na slovensko veleposlaništvo po nov, začasni dokument, kar je bilo seveda spet povezano z izdatki.

Vodja odprave je ukrepal, kot se mu je zdelo najprimernejše. Skupaj z Jakofčičem in enim od do-

li, s čim lahko računajo, ko jim bo to izhodišče za plezalne vzpone. Na ledeniku se jim je udralo do kolen. Šotora tam zgoraj sta bila sicer povsem zasuta, vendar nepoškodovana. Pozno ponoči so se vrnili v bazo z ugotovitvijo, da bi bila vsaka misel na plezanje kakšne druge stene kot osrednjega dela severne stene popolnoma utopična.

Ko so bili spet vsi skupaj, so se odločili, da vstopijo v steno v dveh skupinah po dve navezi; dvojna naveza je močnejša, če bi bilo treba dalj časa gaziti visok sneg, predvideni prostori za bivak pa so se zdeli dovolj veliki za dva šotora. Tako so se odločili, da najprej vstopijo Čar in Jošt ter Prezelj in Štremfelj, dan za njimi pa še drugi štirje, medtem ko naj bi zdravnik ostal v bazi ali šel v pomožno bazo.

Prvi štirje so tako 26. oktobra iz baznega tabora prišli v pomožno bazo, vendar jim, kot kaže, še ni bilo usojeno,

Udeleženci letošnje Jesenske odprave na Gjačung Kang v baznem taboru pod goro.

mačinov je 22. oktobra odšel v najbližjo vas, kjer je stanoval zvezni oficir odprave, ker mu je bilo tam seveda udobneje kot na gori, do tja pa so po visokem snegu potrebovali devet ur. Vse se je zarotilo proti njim: v vasi so srečali zadnjo odpravo, ki je odhajala iz baznega tabora na tibetanski strani Mount Everesta in ni imela telefona, prevoz z avtomobili v Rongbuk pa je bil nemogoč, ker je bila cesta zaradi snežnih zametov zaprta. Štremfelju ni preostalo drugega, kot da je po nekem turistu, ki je skupaj s trojico izpod Gjačung Kanga prenočeval v isti vasi, turističnemu agentu v Katmandu poslal sporočilo s prošnjo, naj v domovino pošlje faks o dotedanjem delu in trenutnem položaju odprave. Hkrati je zveznemu oficirju naročil, naj 4. novembra v bazni tabor pošlje 22 jakov za transport opreme. Dva dni po odhodu iz baze se je trojica spet vrnila tja in do pod gore spet potrebovala devet ur naporne hoje.

MAJHEN KORAK DO TRAGEDIJE

Ta čas je pet članov odprave v sedmih urah pregazilo pot iz baznega tabora do pomožne baze, da bi ugotovi-

da bi šli še dalje. Ko sta isti večer Prezelj in Štremfelj kuhala večerjo in čaj, sta se naenkrat počutila omotična in sta zadremala, ne da bi sama vedela kako. Na srečo sta ju v takem stanju našla Jošt in Čar in jima pomagala, predvsem tako, da sta pogasila kuhalnik in prezračila šotor. Zaradi slabega izgorevanja je bilo ob pomanjkanju kisika v šotoru premalo zraka in najverjetneje preveč ogljikovega monoksida, s katerim sta se alpinista zastropila in bi zanesljivo nesrečno končala, če po naključju ne bi prišla mimo njuna tovariša. Jošt je takoj odšel v bazni tabor in o tem obvestil zdravnika, kajti tedaj ni delovala niti radijska zveza. Naslednje jutro so v bazo sestopili še ostali trije, tisti štirje, ki so bili dotlej v baznem taboru, pa so prišli do dveh šotorov na gori.

Dne 28. oktobra dopoldne so Jakofčič in Mežnar ter Navršnik in Meglič v dveh navezah odšli iz pomožne baze in v sedmih urah plezanja prišli do višine 6800 metrov, kjer so se odločili prvič bivakirati. Toda dobre razmere za plezanje so se ponoči pokvarile in močan

veter jim vso noč ni dal spati, pa tudi naslednje dopoldne je v steni močno pihalo. Zato sta se obe navezi odločili v tem bivaku počakati do naslednjega dne. Ta dan sta drugi dve navezi iz baznega tabora prišli v pomožni tabor.

Predzadnji oktobrski dan sta se Navršnik in Meglič po dveh neprespanih nočeh vrnila v bazni tabor. Jakofčič in Mežnar pa sta se šele okoli enajstih dopoldne odločila nadaljevati vzpon. Preko najnevarnejših delno skalnatih in delno ledenih mest sta se varovala, z mrakom dosegla položnejši svet in si po osmih urah plezanja v višini 7500 metrov uredila bivak. Ta čas sta drugi dve navezi preplezali spodnji del stene in si uredili bivak prav tam kot prejšnji dve navezi.

NESREČNI MEŽNARJEV PADEC

Zadnji oktober in prvi november sta bila za odpravo vendarle srečna in uspešna dneva, čeprav se je 31. oktober začel precej klavrno. Zaradi hudega mraza in utrujenosti sta Jakofčič in Mežnar odšla proti vrhu šele opoldne, prvega pa je tako zeblo, da se je kmalu vrnil v šotor. Vendar ni odnehal. Ko si je ogrel prste, je z zaostankom več kot ene ure odšel proti vrhu. Alpinista sta po šestih urah hoje končala novo smer na vrhu 7952 metrov visokega Gjačung Kanga, komaj 48 metrov pod osemstisočmetrsko znamko, in se po dobri uri razgledovanja in fotografiranja vrnila do najvišjega šotora.

Ta čas so bili štirje plezalci naslednjih dveh navez že zdavnaj ob tem šotoru in si poleg njega postavili svoje prenočišče ter se pripravili na vzpon. Naslednje zgodnje dopoldne so se odpravili proti vrhu, kamor sta Prezelj in Štremfelj prišla že pred poldnem, kmalu za njima pa sta bila na vrhu še Čar in Jošt. Vreme na vrhu je bilo idealno, skoraj brez vetra in s fantastičnim razgledom. Kljub temu so se na vrhu zadržali le nekako pol ure in potem sestopili do bivaka, kjer sta se jim pridružila še

zmagovalca prejšnjega dne in vseh šest se je še isto popoldne odpravilo v dolino.

V srednjem delu so imeli nekaj težav in se jim je zdelo primernejše, da vsak sestopa po svoje. Z mrakom so bili Jošt, Prezelj in Štremfelj pod steno in na poti v pomožno bazo, Čar in Mežnar sta se bližala krajni počti, Jakofčič pa je bil nekoliko pod prvim bivakom. Kdo ve zaradi česa, morda zaradi utrujenosti, morda zaradi premajhne pazljivosti, pa je Mežnar tam zdrsnil in se po približno 200 metrih ustavil na plaznem stožcu. Na srečo je že v poltemi njegov padec opazil Čar, ki je bil že pod steno. Vrnil se je, videl, da je Mežnarjevo stanje resno in o tem obvestil one tri v pomožni bazi in zdravnika v baznem taboru.

Peter Mežnar je bil dobro poškodovan. Utrpel je udarnine po telesu in po glavi, imel je hujši pretres možganov, krvavel je iz nosu in ni mogel sam stati. S Čarom sta počakala kakšno uro, da so se iz pomožne baze vrnili trije kolegi, potem so poklicali zdravnika dr. Žareta Guzeja in se z njim dogovorili, da pride takoj, še ponoči, v pomožno bazo. Šele nato so Mežnarju pomagali oditi iz območja, kjer je bila velika nevarnost podora serakov, do varnega predela pod steno, kar je bila približno tretjina poti do pomožne baze, in ga oskrbeli, kot je naročil zdravnik. Postavili so šotor in vanj položili poškodovanega kolego.

Šele tedaj, okoli polnoči, je do tja prišel tudi Jakofčič. Spotoma mu je odpovedala čelna svetilka, na srečo pa je moral Štremfelj še enkrat pod steno po opremo, ki so jo bili pustili tam zgoraj, in mu je svetil. Jakofčič je to noč prespal z Mežnarjem, drugi pa so sestopili v pomožno bazo.

Drugi novembrski dan sta dr. Guzej in Navršnik že ob petih zjutraj prišla v pomožno bazo, po daljšem počitku, ko sta za njima prišla še Meglič in šerpa **Ang Kami**, pa so vsi štirje odšli do šotora, v katerem sta prenočila Mežnar in Jakofčič. Zdravnik je oba pregledal in jima

HIMALAYA · TIBET

GYACHUNG KANG 7952 M

Razglednico s tole fotografijo Gjačung Kanga so nam udeleženci odprave na to goro poslali iz Katmanduja.

nudil pomoč, nato pa je vseh šest sestopilo do pomožne baze, tudi Mežnar sam ob delni zdravnikovi pomoči, in nato v bazni tabor, kamor so prišli še pred nočjo. Drugi člani odprave so pospravili pomožno bazo in se za prvimi prav tako odpravili v bazo pod goro.

VENDARLE ZELO USPEŠNA ODPRAVA

Dne 3. novembra je bila v baznem taboru nekakšna inventura, predvsem zdravstvena. Dr. Guzej je pregledal vse člane odprave in ugotovil, da je zdravstveno stanje vseh razen Jakofčiča in Mežnarja zadovoljivo. Jakofčič je bil precej hudo izčrpan, poleg tega je utrpel rahle ozeblina na desni nogi. Mežnar je imel na obeh nogah omrzline, pri padcu je dobil hud udarec v glavo in ni bil izključen niti zlom katere od lobanjskih kosti. Predvsem za Mežnarja je bilo nujno, kot je bil prepričan dr. Guzej, da pride čim hitreje v Katmandu, kjer bi mu v bolnišnici slikali glavo.

Ta večer so, kot je bilo dogovorjeno, iz doline prišli jaki, 4. novembra pozno dopoldne pa so zadnji alpinisti odšli iz baznega tabora pod Gjačung Kangom. Pozno ponoči so bili vsi zbrani v vasi Cho Dzom kar precej daleč od tod, kjer so alpinisti prišli peš do ceste. Dan pozneje

so se pripeljali do naselja Nyalam, na nadmorsko višino 3700 metrov, kjer so po mesecu dni spet dobili telefonski stik z domovino, še dan pozneje pa so se preko meje pripeljali v Katmandu.

Dne 7. novembra se jim je kljub nepalskemu prazniku, imenovanem depawali, uspelo v mestni bolnišnici dogovoriti za pregled poškodovanega Petra Mežnarja. Kot nam je po prihodu na Brnik povedal zdravnik odprave dr. Guzej, so mu plastno slikali možgane in lobanjo ter ugotovili, da v lobanji ni bilo niti poškodb niti krvavitev. Na nadmorski višini Katmanduja, na približno 1200 metrih, se je poškodovancu zdravstveno stanje začelo bistveno hitreje popravljati, v Ljubljano pa je prišel v takem stanju, da nihče ni niti opazil nobenih sprememb.

Letošnja naloga odprave je uspešno opravljena, po besedah vodje odprave Andreja Štremfija je vzhodna stena Gjačung Kanga še nedotaknjena in ostane kot izziv za katerega od pogumnih alpinistov ali odprav, nemara iz Slovenije. »Sicer pa niti po odhodu nismo prav dojeli, da smo bili prvi, ki smo tod plezali, čeprav je tam še veliko dela,« je dejal vodja slovenske odprave na Gjačung Kang.

OPOMIN VSEM, KI HODIJO V HRIBE, DA TO DELAJO VSESTRANSKO PRIPRAVLJENI

BLIŽNJICA NA ROB SMRTI

MIRKO KUNŠIČ, ALEKSANDER ČIČEROV

V dnevniku Slovenske novice je bil letošnjega 12. oktobra objavljen članek »Bližnjica na rob smrti« novinarja Mirka Kunšiča, v katerem avtor opisuje, kako so trije 19-letni Ljubljančani iskali iz doline Vrat bližnjico in zgrešili pot na 2740 metrov visoko Škrlatico, kamor so bili namenjeni; priplezali so do višine 1800 metrov, do snežne meje, in tam nemočno obtičali na petmetrski polici nad prepadom; ker je njihov prenosni telefon (ki so ga na srečo imeli s seboj) deloval, so njihov klic na pomoč sprejeli mojstranski gorski reševalci in jih rešili iz stene. Takole piše Mirko Kunšič v tem svojem prispevku:

PREMALO PAZLJIVI MLADENIČI

»Kranjska policijska uprava je nedeljsko reševanje v Škrlatici odpravila s petimi vrsticami, **Janez Brojan**, načelnik Postaje GRS Mojstrana, pa je za Slovenske novice odstrl nenavadno reševanje treh 19-letnih Ljubljančanov Jaka, Brina in Matevža.

»Po 16. uri sem dobil sporočilo iz regijskega centra za obveščanje (112) o klicu po GSM na pomoč. Ko so mi povedali, da trije planinci iz Ljubljane v Škrlatici ne morejo ne nazaj in ne naprej, sem takoj zaprosil, da bi šli ponje s helikopterjem. Razsežnost brezpotij in predvsem hitro pojemajoči dan so mi to narekovali. Nad dva tisoč metri je že sneg, s klasičnim reševanjem bi trojico lahko iskali več ur. Zdaj že lahko rečem, da bi jih zagotovo reševali vso noč, če bi sploh prišli do njih. Samo

oni vedo, kako so lahko tako visoko sploh prišli,« začne pripoved Brojan.

Ljubljančani, primerno planinsko opremljeni za enodnevno turo, so se zjutraj namenili po edini zahtevni označeni poti iz doline Vrat na Škrlatico. Namesto da bi se s parkirišča sprehodili do Aljaževega doma in po markacijah odšli proti bivaku IV in navzgor čez Zadnji Dolek na vrh zahtevne Škrlatice, so se odločili za bližnjico kar s parkirišča. V trdni veri, da je kolovozna pot začetek njihove poti na goro, so ji sledili, nadaljevali vzpon po gozdnih vlakih, še vedno brez markacij, in zavili skrajno levo v območje Kotlov. Stene so bile prekrte s travo in rušjem. Vztrajno so rinili navzgor v upanju, da bodo naleteli na označeno pot.

V resnici je bila ta nad njimi, vendar dobrih 200 višinskih metrov. Nekako so se, kot pravijo planinci, prigojufali do useka dveh skalnih stolpov, kjer so popoldne dokončno obtičali.

Sreča je še vedno hodila z njimi, saj je signal 040 našel pot iz doline, ki slabo sliši na geslo »S pticami si delimo nebo« in Ljubljančani so zaprosili za reševanje.

Pilota sta pripeljala tudi dežurno zdravnico **dr. Evo Pogacar**, ki na srečo ni imela dela z Ljubljančani. Nihče od mojstranskih reševalcev si ni predstavljal, kako bi trojica prenočila na pet metrov dolgi skalni polici nad 150-metrskim prepadom, če so se obrnili proti Štarnarju, če pa nazaj proti Mojstrani, je bila pod njimi vsa stena, ki so jo čez dan kot po čudežu preplezali do skalne mišnice.

»Ko smo s helikopterjem česali Kotle pod Škrlatico, jih 523